

РЕШЕНИЕ

№ 2204

гр. София, 09.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.04.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря М. Къскатийска и при участието на
прокурора Копчева, като разгледа дело номер **8549** по описа за **2010** година
докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и
наказания (ЗАНН).

С решение от 01.10.2010г. по НАХД № 8504/2010 г. на Софийски районен съд (СРС),
НО, 99 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № ХД 0302/22.06.2010
год., издадено от директора на Столичната регионална инспекция за опазване и
контрол на общественото здраве (С., понастоящем – Регионална здравна инспекция). С
НП на „М. – И. Д.” са наложени четири имуществени санкции за нарушения на чл.12,
ал.1, т.1 от Закона за храните (ЗХ) и чл.15, ал.1, чл.70, ал.2, т.7, чл.54, ал.2, т.1 и 3 от
Наредба № 5/25.05.2006г. за хигиената на храните.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от
санкционираното лице, с която се иска неговата отмяна. Ответникът не изразява
становище по касационната жалба. Представителят на С градска прокуратура намира,
че оспореното решение е законосъобразно.

Административен съд С. град, Седми касационен състав, след като се запозна с
обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и
становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и
тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна
страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният обаче е постановил решението си, без да изясни напълно фактическа обстановка по делото.

На първо място и във всички случаи, следва да се има предвид Постановление № 10/28.09.1973 г. на Пленума на Върховния съд, съгласно т.10 от което: „При наличие на очевидци при извършване на нарушение или при констатиране на същото следва те да се посочат в акта като свидетели, за да се осигури разкриването на обективната истина”. Това означава, че всички очевидци следва да бъдат посочени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), с цел да се осигури явяването им пред съда и изслушването им от последния. В случая единственият очевидец на сочените нарушения – актосъставителят, не е бил разпитан от съда. Без значение е обстоятелството, дали санкционираното лице оспорва констатациите на контролния орган, или не. В тежест на административнонаказващия орган е да установи извършването на нарушението, а на свой ред и при процесуалната пасивност на страните съдът е длъжен и служебно, по свой почин да събере необходимите доказателства, за които са налице данни по делото. В случая решението е постановено, без да бъде изслушан очевидецът – актосъставител, по съображения, че жалбоподателят не оспорва по същество констатациите. Както беше посочено, това обстоятелство е правноирелевантно, а наред с това - и невярно. Така, в жалбата е заявено, че при идването на актосъставителката жалбоподателката не е била започнала работа, което е явно оспорване най-малко на констатацията, че е била без работно облекло на работа. В следващ документ от 14.09.2010г. жалбоподателката е отправила молба до съда да изиска по служебен път дело № 9216/2010г. на 108 състав на СРС, което искане е било удовлетворено с резолюция на решаващия състав от 28.09.2010г., но няма данни по делото, какъв е бил резултатът от евентуално извършената справка, ако разпореждането е било изпълнено, както и мотиви за отмяната му, ако впоследствие съставът е решил, че изисканото дело не е необходимо. Изрично е заявено в молба на жалбоподателката от 24.09.2010г., че с оглед изясняване на фактическата обстановка, моли да бъдат допуснати свидетели. Без значение е обстоятелството, че в последващо открито съдебно заседание същата не е отбелязано в протокола да е повторила искането си – съдът не се е произнесъл по него съобразно задължението си.

Второ, явно оспорване на констатациите е налице и в изложението на жалбоподателката в хода по същество. Там тя е заявила, че има локален нагревател, който се поставя на чешмата – ако това представлява т. нар. „проточен бойлер” (което относимо обстоятелство също не е несъмнено изяснено), то не е налице нарушението, сочено в т.2 от НП, тъй като подобно устройство осигурява течаща топла вода. В т.4 от НП се твърди, че персоналът работи без здравни книжки; според жалбоподателката в цитираното изложение, персоналът се състои от нея единствено и тя има здравна

книжка, която е заварила на 16.06.2010г. Нарушението по чл.54, ал.2, т.1 от Наредбата (която разпоредба е сочена като нарушена в НП), се изразява в несъхраняване на здравната книжка в обекта и непредставяне при поискване на контролния орган. В НП няма описано такова нарушение, а съдейки по изявлението на жалбоподателката, тя не е останала с впечатлението да ѝ е искана здравна книжка, която да не е представила. Така, извършването на това нарушение по Наредбата е напълно неустановено по делото. Предвид периодичността на прегледите, посочена в чл.2, ал.1 от Наредба № 53 за медицинските прегледи на постъпващите и работещите в хранителните, комуналните обекти и здравните заведения, сама по себе си заверката на 16.06.2010г., както твърди жалбоподателката, не може да изясни, налице ли е нарушение в смисъл на липса на своевременно заверена здравна книжка, или не. Що се отнася до работата без престилка, тази констатация също е оспорвана – според твърденията на жалбоподателката, тя има престилки, но при пристигането на проверяващите обектът не е бил отворен – тя е отворила за тях.

Що се отнася до представеното „разрешително” – заповед за възстановяване на експлоатацията обект от 14.06.2010г., то значението на същата за делото също е неизяснено, тъй като в нея „Магазин за пакетирани хранителни стоки” е посочен както на адреса на жалбоподателката, така и на пазара в „Дружба 1”; ако е намерил, че следва да бъде обсъждана тази заповед, районният съд е следвало да изясни и, за кой обект се отнася.

Наред с горното, според същото изложение в хода по същество, при проверката са присъствали и полицаи, общо 4-5 човека; районният съд е следвало да провери верността на това твърдение и съответно да изясни, присъствали ли са посочените очевидци при проверката, макар да не са отбелязани в АУАН; както беше посочено по-горе, ако това отбелязване е задължително, а когато не е направено (както в случая), при съставянето на акта е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила. Дали то е съществено, ще зависи от това, дали в хода на съдебното производство ще бъде доказано по несъмнен начин извършването на нарушението, за което е наложена санкция с обжалваното НП. На свой ред, за да бъде решен този въпрос, е необходимо по несъмнен начин да се изясни фактичката обстановка, т. е., да бъде разкрита обективната истина, като бъдат събрани всички доказателства, за чието съществуване са налице данни. Едва след събирането им може да бъде правена преценка, извършено ли е нарушение, или не, съответно – законосъобразно ли е наложена санкция според установените факти. При това, тази преценка следва да бъде извършена поотделно за всяко от сочените в НП нарушения – какъв е фактическият състав, очертан в разпоредбите, сочени за нарушени; описан ли е такъв в НП; установен ли е със събраните по делото доказателства; начинът на изложение на налаганите санкции в НП в достатъчна степен ли е ясен, че да не засяга защитата на санкционираното лице.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в несъбиране на необходимите и относими доказателства, за които са налице данни по делото, в резултат на което обжалваното решение се явява постановено при неизяснена фактическа обстановка и съответно – необосновано. Ето защо, същото следва да бъде отменено, а делото – върнато за новото му разглеждане от друг състав на районния съд, който, след като извърши справка по соченото от жалбоподателката дело, да обективира по подходящ начин констатациите си по него и

преценката си за значението му за настоящето производство; също така, след като укаже на жалбоподателката да обясни значението за производството на показанията на сочените от нея свидетели, да прецени необходимостта и относимостта на тези показания, като изложи съответни мотиви, и изслуша тези от тях, които допусне. При новото разглеждане съставът следва също така да изслуша актосъставителката, с цел да изясни, работил ли е обектът при пристигането на проверяващите, колко и кои са били те; поддържа ли констатацията си за липса на течаща топла вода, при данните за налично устройство, чрез което е била осигурена; поискала ли е представяне на здравна книжка, което да ѝ е било отказано; въз основа на кои факти е изложила всяка от констатациите си, отразени в АУАН. Съответно, при новото разглеждане съдът следва да събере всяко относимо доказателство, за чието съществуване бъдат установени данни, за да изясни по несъмнен начин, извършени ли са заявените в НП нарушения, съществува ли единство между словесното им описание и правната квалификация, като провери изцяло законосъобразността на НП.

В заключение, настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че изцяло споделя виждането на районния съд, изложено в мотивите на обжалваното решение, за важността на съблюдаването на хигиенните норми за охрана на общественото здраве. Тези обстоятелства обаче не отменят задължението на административнонаказващия орган да подкрепи с доказателства издаденото от него НП, като в негова тежест е да установи съществуването на обстоятелствата, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В противен случай, НП е незаконосъобразно. Административнонаказателната отговорност не може да бъде обосновавана единствено с констатациите в АУАН (който не е доказателство) и недостатъчно активното процесуално поведение на санкционираното лице, както в случая; същата отговорност не би могла да бъде обоснована дори при изрично самопризнание по нарушението, при липсата на каквито и да било други доказателства. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 01.10.2010г. по НАХД № 8504/2010 г. на С районен съд, НО, 99 състав и

ВРЪЩА делото за новото му разглеждане от друг състав на С районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.